

(mindenki látta egyszer életében)
s oly óriás volt, végtelen,
a lomb hegyét nem látta szem,
percenként hajtott új kacsot,
és minden levél-tenyerében
egy fényes csillag bujdosott.
Dobhatja bármelyik virágát,
adhat bármilyen levelet, –
de én szeretném látni azt az embert,
ki mesefáról gyümölcsöt szedett.
Gyümölcsöt szedett s nem tartotta meg,
gerezdenként osztotta szét,
szeretném látni a kezét,
s nemcsak gyümölcsöt ad, jó ízeket
melléjük: fényes levelet,
az ajándékozás bölcsességét kínálja.

*

Egy öregember jár az utcán
december éjjel, ablakunk alatt,
és én tudom, hogy ajándékot ad,
tudom, mi az a halvány-fényű folt,
ami megvillan olykor a sötétben:
öreg tenyere fénylik, mint a hold.

Rakovszky Zsuzsa

FORTEPAN* (III)

Helyszínek

Cirkusz, éjszaka

Hideg harmatban, kinn a ketreceknél.
Az út túloldalán a sötét lakótelep,
tengerjáró hajó, az éjfél után egy óra
öblében vesztegel. A sátor óriási
csonka kúpja üres mező fölött sötétlik.
Néha egy-egy autó reflektorának

* Az interneten elérhető fényképgyűjtemény. A képek az 1900–1990 közötti időszakból származnak.

fényén kirajzolódnak
 a csapzott fűcsomók. Különben néma csend.
 Mint minden délután, ma is lement
 a két előadás: az ingalengés
 a két trapézon tíz méter magasban,
 a három elefánt
 szomorú trappolása körbe-körbe.
 Fehérre meszelt lárvaarcon nagy piros folt,
 papírorr, csetlés-botlás, röhögés.
 Karikán átugró, nyírott kutyák.
 Lángoló krepp-papír.
 Kígyók, hideg haláltömlők a vékony
 szoláriumtól bronzarany derékon.
 A kés, ahogy megáll remegve
 a deszkában, egy lüktető
 verőértől alig fél centire.
 És egy lepusztult, életunt oroszlán.

Körben a közönség: baseballsapkás apák,
 nagyanyák – májfültos kar, nagyvirágos
 ruha –, kisminkelt, holtfáradt anyák,
 és gyerekek, vevők minden csodára.
 „Mama, ez megenné a kis nyuszit?”
 „Csináltathatunk egy fényképet az oroszlánnal?”
 S egyetlen, síró hang, minden bizonynal
 a Sátáné, a lét örök ellenfeléé:
 „Fázom! Menjünk haza!”

Most csönd van és sötétség.
 Nincs más hang, csak a tücsökcirpelés,
 fémesen és kitartóan, akár egy
 gigantikus trafóház zümmögése.
 Úgy tűnik, hogy a csillagok
 hideg fényű izzók, és ők is ettől
 az áramingadozástól remegnek.
 Mögöttük a sötétség táguló
 méhében tejfehér, halott világok úsznak,
 mit sem tudva rólunk és önmagukról.

Falu

Viaszliliomok és széttiport
 szilvák szaga a hátsó kert felől.
 A kényes városi gyerek borzadozása
 az udvari deszkabódé mésszel leöntött

mélyétől, a tojás- és krumplihéjjal
teli, fedetlen szemetesvödörtől,
a szókinccs otthon nem használatos,
egy nyelvű szótárban vulg.-gal jelölt
elemeitől. Forró délután van,
ülünk a hűlő rántottcsirke-szagban,
egy légy dörzsöli össze vézna lábát
a hájas tészta hátát borító porcukorban.
Elkergetjük, de mindig visszatér,
akár a légyként gyötrő gondolat,
amelyre itt minden utalni látszik,
hogyminden ember – igen, még te is,
legszebb, legkedvesebb, világom napvilága,
te rózsás és hold, tenger és titok,
testből vagy és terád is igaz minden,
ami ebből következik: az undor,
a félelem, a fájdalom, a szégyen
képei perzselik az öntudat
érzékeny felhámját, akár a lábam
a reggeli csaláncsípés nyoma.
Képek sora vonul behunyhatatlan
belső szemem előtt, újra meg újra,
mígnem letörli ólom
kézzel elmém faláról a délutáni álmom,
amelyből émelegve ébredek fel,
fél arcomon a díványpárna hímzett
rózsáinak piros lenyomatával.

Kornis Mihály

ÁGI PILLANATA

1

Ismerkedj meg vele, mondja: a feleségem.

Ránézek, és... Abban a pillanatban tudom.

Tudja ő is, tudom én is, csak a férje nem tudja.

Miért tudná?

Én sem tudtam, amíg a szemébe nem néztem.

A srác, aki a Dürer, több mint tizenegy évvel fiatalabb nálam, és még csak pár napja
barátkoztunk össze, nem ez a jó szó, megtaláltuk egymást, otthon vagyunk a másik-